

mig, at det, der saa nødvendigvis maa søies til, for at Argumentationen skulde slaa igjennem, men som det erede Medlem ikke søiede til, er, at hine vanærende Handlinger skulle udelukke fra Pension; thi kun i saa Tilfælde slog Argumentationen til. Det er netop den Betragtning, som jeg har troet at kunne gjøre gjældende, at, selv om en Handling ikke er vanærende, saa kan den være af en saadan Bestaafenhed, være af en saadan alvorlig Natur, saa at den lige saa fuldt bør udelukke fra at nyde militær Pension, som den udelukker fra at tjene i Søer og Flaade.

Rinestad: Det erede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgfreds (Bajer) undrer sig saa meget over, at jeg kunde stille mig, om ikke anbefalende, saa dog i alt Fald passiv til Forslaget under Nr. 2, men maatte fraraade Forslaget under Nr. 1; men det fremgik jo tydeligt af, hvad jeg før sagde, at det laa deri, at Forslaget under Nr. 2 kan synes at holde sig i Overensstemmelse med den hidtil gjældende Lovgivning. For Enhvers Vedkommende er Reglen i de to civile Pensionslove jo den, at de miste Pensionen, naar de gjøre sig skyldig i nogen i den offentlige Mening vanærende Handling, og hvis jeg ikke huffer feil, staar det Samme i Loven 9de April 1851, som der her er Tale om at forandre. Derimod er det en ganske ny Regel, han vil indføre for Pensionisternes Vedkommende ved et Forslag under Nr. 1, og der maa jeg paastaa, hvad der ogsaa blev udviklet af den høitærede Finanzminister, at han ingenlunde tilstrækkelig har kunnet begrunde det nye Princip, han vil indføre. Det kan være fuldkommen rigtig, hvad han siger, at den nyere Lovgivning tenderer — det er ikke alene efter Grundloven, men ogsaa i Tiden før Grundloven — derimod, at det er Handlingen og ikke Straffen, der er vanærende, men Sagen er den, at der slet ikke her er Tale om nogen Uressag; det er der ikke Spørgsmaal om. Dersom det at nyde Pension var en Uressag, en Hæderspost, kunde jeg meget vel forstaa det, men det er ingenlunde Tilfældet. Evertimod er det dog overmaade naturligt, at naar det overhovedet er et Princip i vore Pensionslove, at man mister sin Pension, naar man gjør sig skyldig i et Forhold, som, hvis man endnu var i den Stilling, vilde medføre, at man mistede Stillingen, maa det ogsaa være saa for den Militære, som bliver funden skyldig til Strafarbejde, og som vilde miste sin militære Stilling, naar han under Tjenesten gjorde sig skyldig i et Forhold, som paadrog ham en saadan Straf.

Bajer: Den høitærede Finanzminister har opfattet mig rigtig, i alt Fald min Tanke. Det er netop min Tanke, at kun vanærende Straffe skulle udelukkes fra Pension. Jeg forstaa nu bedre det erede Medlem for Kjøbenhavns 1ste

Valgfreds (Rinestad). Naar jeg ikke før kunde finde det Forenelige i at stemme for det ene Forslag og ikke for det andet, saa forstaa jeg nu, at hans Grund er kort sagt „den konservative“: ved at stemme for det ene Forslag holder han paa det Bestaaende, ved at stemme for det andet vil han gaa videre i den nye Retning, hvis Grundsaetning jeg har udtalt; men jeg tror, at vi ikke sidde her for at holde paa det Bestaaende i Et og Alt, men tvertimod for at gaa med, hvor der er Fremskridt at gjøre. Det erede Medlem fremdrog et nyt Spørgsmaal, idet han mente, at Pensionen dog ikke var Noget, der kunde betragtes som en Uressag, hvis jeg forstod ham rigtig; det tror jeg dog alligevel man tildeels kunde gjøre gjældende. Det er imidlertid ikke den Betragtning, jeg gjorde gjældende før, idet jeg sagde, at Pensionens Fortabelse var en indirekte Bødefraf; men netop derved er min Tanke bleven ledet hen paa noget Andet, som jeg skal gjøre opmærksom paa med det Samme. Saaledes som jeg opfatter Pensionen i det Helt taget, betragter jeg den som en Efterbetaling af, hvad der er opsparet i Forveien gennem Regjeringen, gennem Administrationen, idet jeg nemlig mener, at den, som nyder Pension, i Grunden, saa længe som han har været tjenstgjørende, har været sat under Formynderskab. Ifstedetfor, at han skulde raade sig selv og lægge op og spare sammen, som han selv vilde, er han sat under Formynderskab. Derfor forekommer det mig, at man skulde være meget varsom med, forudsat at man gjør denne Betragtning gjældende, at fratage Nogen Pensionen, og at det kun skal være under særegne Omstændigheder. Jeg vil nok gjerne betragte Pensionen som en Slags Uressag og mener derfor, at den, der lider en Straf for en vanærende Handling, nok fortjener at faae sin Straf skærpet ved tillige at faae denne Bøde. Men netop derfor holder jeg paa, at det kun er paa Grund af vanærende Handlinger, at de skulde miste Pensionen i de omhandlede Tilfælde.

Rinestad: Maatte jeg kun gjøre den lille Bemærkning, at det glædede mig, at høre det erede Medlem indrømme det, som ellers saa ofte fra den Side hvortil det erede Medlem hører, modsiges, at Pensionen er en Efterløn, at den er Noget af den Paagjældendes Løn, som er opsparet til ham, som Staten skylder ham og derpaa lader ham komme til Gode. Jeg talter det erede Medlem for denne Indrømmelse; men jeg tror ikke, at den Konsekvents, han uddrog deraf, var rigtig, at man skulde beholde sin Pension, naar man var dømt for en vanærende Handling.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, gik man til Afstemning.